

og af de aarlige Finantsloves Bestemmelser, de enkelte Tilfælde undtagne, hvor en Afvigelse fra Reglen ved disse Love udtrykkeligt er tilladt.

6. At der for Versur=Indtægter og Versur=Udgifter, der ikke kunne finde Sted uden at medføre Forpligtelse og Rettighed, Fordeel og Byrde for Statskassen, skal aflægges Regnskab paa samme Maade (ved Affondring af Regnskabsperioderne og Oversførelse af Restancerne fra den ene Periode til den anden) som for andre Statens egne Indtægter og Udgifter og tillige behørig affondret fra disse, og at

7. det Samme gjælder for de beslagte Indtægter og Udgifter — Tilgang og Afgang — af Deposita, følger deraf, at disse Anliggender udøve Indflydelse paa Statsformuen og Statskassens Ansvar, at Administrationens Virksomhed i Henseende til disse Anliggender derfor staaer under samme Control, som Statens øvrige Indtægts- og Udgiftsvæsen, og at den eetaarige Opgjørelse af Statsformuen med Hensyn til sammes Bestanddele og dens Forøgelse eller Formindskelse kræver Afskillelse af det, der vel administreres igennem Statskassen af sammes Bestyrelse, men dog ikke tilhører Statsformuen.

Spørges nu, hvorledes disse i Regnskabs Diemed og den positive Lovgivnings Bestemmelse hjemlede Fordringer ere opfyldte, da vise de aarlige Statsregnskaber siden 1850—51 incl. hvad Afslutningen angaaer (foran Nr. 1), at denne først er foregaaet indtil circa 5 Maanedes efter Finantsperiodens Udløb, i hvilken Tid mindre og større tildeels betydeligere Summer ere gaaede ind i eller ud af Statskassen, som vel vare Indtægter og Udgifter, der vedkom Finantsaaret, men som paa den Dag, da Regnskabsperioden var til Ende og Regnskabet skulde sluttet, henstode uberigtigede og vare Restancer, med hvilket deres sande Navn de burde have været opførte i Regnskabet for at overgaae i den følgende Finantsperiodes Regnskab.

Administrationen har ikke saavidt vides ligesvem nægtet Gyldigheden af den Fordring, at Regnskabet skal sluttet, naar Regnskabsperioden er ude, og Gyldigheden af den Lov ophører, hvori den hele administrative Virksomhed, som det er Regnskabs Opgave at fremstille og legitimere, skal finde sin Hjemmel, hvilket nok ikke heller let lader sig gjøre og forsvare, men den har søgt ved forskellige Argumenter, tildeels under Henviisning til Fortidens Fremgangsmaade, at formindste Vigtigheden og forstørre Vanskelighederne i Efterlevelsen af Lovens Bud. Den blandt alle anførte Grunde for at vedblive med Ind- og Udbetalinger efter Regnskabsperiodens Udløb, som skulde kunne tilkomme noget Hensyn, vilde være den, at det maatte ansees uønskeligt, at de fleste mulige Indtægter og Udgifter, som vedkom Aarets, ogsaa bleve optagne i Aarets Regnskab, men her er den feilagtige Forudsætning tilstede (som ogsaa spores i Betænkningerne af Landstingets Udvalg over Statsrevisorerne's Beretning for 1850—51 og senere), at kun de effectivt ved Ind- og Udbetaling berigtigede Indtægter og Udgifter skulde optages i Regnskabet, naar det derimod ere alle forfaldne Indtægter og Udgifter, som skulde optages, selvfølgelig afskilte i endelig Berigtigede og i Restance.

Det er store Besynderligheder og ikke ringe Misligheder, som den omhandlede factiske Forlængelse af Finantsperioden fører med sig. Til hine høre, at Finantsaaret staaer 17 Maanedes, hvoraf de 5 ere fælles for 2 Finantsaar og hvori ere over 150 Datoer, som 2 Gange forekomme i det forlængede Finantsaar til ikke lidet Forvirring og Tvivl, hvor Regnskabsagerne ikke oplyse, til hvilket Aar en anført Datum henhører, at der for een og samme Kasse føres 2 Kassebøger eller Bogholderier i eet og samme Tidrum, at det foregaaende Finantsaar i den Tid af c. 5 Maanedes, hvori det overlever sig selv, beholder sine arvede og selv erhvervede Midler, imedens den lovlige Arving og Efterfølger, paa en for den rigtige Theorie